

σσας

Την ελευθερία της

Πατρίδος την υπέγραψε ο Θεός. «Χωρίς ἐμοῦ οὐ δύνασθε ποιεῖν οὐδέν» εἶπε ο Κύριος. Η τρέλα, η μανία, αυτός ο τέλειος έρωτας μεταξύ του ανδρός και της πατρίδος του, άνωθεν κατέβηκε, πιστεύω: «ὅτι πᾶσα δόσις ἀγαθὴ καὶ πᾶν δῶρημα τέλειον ἄνωθέν ἐστι, καταβαῖνον ἐκ σοῦ τοῦ Πατρὸς τῶν φώτων».

Δόξα τω Θεῷ, αχ Ελλάδα μου, που ευλογήθηκε τούτος ο καλόγερος να σ' αγαπήσει με μανία μακαρία. Γιατί χωρίς Παπαφλέσσα, πατριδούλα μου, το κεράκι δε θα γίνονταν φυτίλι και τα λόγια θα κοίμιζαν τις πράξεις. Αν δεν υπήρχε «ο τρελός για την πατρίδα», δύσκολα θα ξέσπαγε ο Μάρτης.

Και των άλλων τα μεγέθη τεράστια - δεν είχε αγάπη ο Γέρος του Μοριά; - μα ο Φλέσσας είχε αγάπη με μανία, αλλιώτικο πράμα δυναμίτιδος, έναν έρωτα φλογός

πυραύλου που όλο σε πέττει από τον ύπνο. Για την πατρίδα, δηλαδή, ο Παπαφλέσσας υπήρξε εραστής μανικός, που δίχως αυτόν και τη μανία του - την τρελή επιμονή του για Επανάσταση! - η πατρίδα εδίσταζε ακόμη να κάμει το μετέωρο βήμα της, το χωρίς επιστροφή επιφώνημα: «Ελευθερία ή Θάνατος!».

Φαινόμενο ήταν ο Φλέσσας: συνήθεια του η ορμή. Ασυγκράτητος όλος διόλου και σαν επανάσταση από μόνος του μέσα στην κύρια Επανάσταση. Γι' αυτό και λέω από μέσα μου: τον έδωσε ο Θεός τον Παπαφλέσσα, δεν εξηγείται αλλιώς. Είχε η ανάγκη η πατρίδα «αυτόν τον τρελό για την πατρίδα», για να την σπρώξει στον γκρεμό της σωτηρίας της, βάζοντας τη μίζα εμπρός.

Έξυπνος μέχρι υπερβολής. Αεικίνητος. Φλογοβόλος. Στα γράμματα που γράφει πέρα δώθε, πιέζει, αφρύζει, θυμώνει: σπρώχνει κάθε μέρα για Επανάσταση, το κρίμα στο λαιμό σας (!) τους λέει, άμα τώρα δεν κάνουμε μπρός. Η γλώσσα που γράφει ο Παπαφλέσσας είναι πολύ θελκτική, με άνεση διαβάσεις τη γραφή του και νομίζεις ότι είναι λογοτέχνης.

Γεμάτος χαρίσματα ο Φλέσσας: στο τουφέκι, στον λόγο, στο πνεύμα. Στα λόγια ήταν πράγματι άπιαστος - διέθετε πειθώ αξεπέραστη - μα τα λόγια ταυτοχρόνως τα μισούσε. Πιο άνθρωπος της πράξης από δαύτον, δεν υπήρξε ανάμεσα στους ήρωες. Στις μάχες ορμούσε μπροστά και το βόλι το είχε οικείο.

Ήταν βαθιά πνευματικός ο Παπαφλέσσας. Το τέλος κι η θυσία στο Μανιάκι ήταν βαθιά πνευματικές Θερμοπύλες - περίπου χίλιοι του Φλέσσα, όπως τριακόσιοι του Λεωνίδα. Τα άλλα είναι απλά κουραφέξαλα, που θα έλεγε κι ο ίδιος ο Φλέσσας. (Του άρεσε αυτή η λέξη: «κουραφέξαλα!»). Αντί, λοιπόν, για κουραφέξαλα, ο Παπαφλέσσας επέλεξε να πέσει, αυτοπροαίρετα κράτησε ταμπόρι ξέροντας πως πάει χαμένος. Κι όμως έμεινε: ο τρελός!

Έπεσε εν γνώσει ο Παπαφλέσσας ενώ μπορούσε απλά να αναβάλλει, να φύγει πίσω, δήθεν να πει «είναι ζουρλό μ' ένα μάτσο να τα βάλω με χιλιάδες». Κι αλήθεια άμα καβάλαγε το άλογο, ουδείς θα τον έλεγε δειλό. Ήταν όμως τρελός για την πατρίδα κι επιμένω βαθιά πνευματικός. Ήξερε πως κείνο το αίμα θα μετρούσε πολύ για το Γένος και θα ήταν το φιλί της ζωής σε μια Επανάσταση σε έμφραγμα. Βρήκε μέσα του ο Φλέσσας και κατέθεσε την ποιότητα ενός Λεωνίδα και μαζί την αγιότητα ενός μάρτυρος. Γέροντα, τον έλεγαν οι σύντροφοι, κι αποδείχθηκε Γέροντας τω όντι.

Η θυσία είναι πράξη από μέσα: την είχε, την έβγαλε, την έδωσε. Βαθιά πνευματικό και άγιο να δίνεις τη ζωή σου για τα άγια. Γι' αυτό άμα λέμε «Παπαφλέσσας», να σιωπούμε και να κάνουμε μετάνοια - σιωπή, σεβασμός. Με οινόπνευμα να πλένουμε

το στόμα μας άμα λέμε τέτοια ονόματα οι άθλιοι: Κολοκοτρώνης, Παπαφλέσσας, Εμμανουήλ Παππάς - και τόσοι άλλοι. Πάντως μιλώντας για τον Φλέσσα, είναι πρέπουσες μετάνοιες περισσότερες, τιμητικός ασπασμός και της χειρός του, γιατί ήταν μαζί κι ιερομόναχος, αρχιμανδρίτης και φλόγα πυρός.

Σιωπή, σεβασμός. Την ευχή του Γέροντος να έχουμε. Κι εκεί που κοιμίζεις τ' αγοράκια σου, φίλε εύχου να γίνουν Παπαφλέσσες. Αμήν.

Γράφει ο Κώστας Παναγόπουλος, costasgr@yahoo.gr

Κ.Γ.Π. - Ιανουάριος 2015

Πηγή: grecesaid.blogspot.gr